

Súd: Krajský súd Košice
Spisová značka: 7To/80/2021
Identifikačné číslo súdneho spisu: 7119011479
Dátum vydania rozhodnutia: 31. 03. 2022
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Ing. JUDr. Milan Husťák
ECLI: ECLI:SK:KSKE:2022:7119011479.3

Uznesenie

Krajský súd v Košiciach v senáte zloženom z predsedu senátu Ing. JUDr. Milana Husťáka a sudcov JUDr. Miroslava Osifa a JUDr. Margaréty Jurkovej Žoldákovovej, na verejnom zasadnutí konanom dňa 31. marca 2022, v trestnej veci proti obžalovanému C. Y., pre prečin ublíženia na zdraví § 158 Tr. zák., o odvolaní obžalovaného a poškodenej N. M. proti rozsudku Okresného súdu Košice I sp. zn. 4T/53/2019 zo dňa 9. 9. 2021 takto

rozhodol:

Podľa § 319 Tr.por. zamieta odvolanie obžalovaného C. Y. a poškodenej N. M..

odôvodnenie:

Rozsudkom Okresného súdu Košice I zo dňa 9.9.2021 sp. zn. 4T/53/2019 bol obžalovaný C. Y. uznaný za vinného z prečinu ublíženia na zdraví podľa § 158 Tr. zák. na tom skutkovom základe, že

v Y. dňa 09.02.2019 v čase okolo 22:45 hod. pred obytným blokom na ulici I. X ponechal svojho psa rasy G. bez náhubku a tento zaútočil na psa N. M., ktorá sa snažila svojho psa chrániť, pričom ju pes obvineného pohryzol a spôsobil jej zranenia, a to otvorenú zlomeninu hlavičky V. záprstnej kosti pravej ruky s hryznou ranou na pravej ruke medzi IV. a V. záprstnou kosťou veľkosti cca 0,5 cm, menšou hryznou ranou na lakťovej strane pravej ruky v oblasti V. záprstnej kosti veľkosti do cca 0,5 cm, opuch koncového článku palca pravej ruky a opuch V. záprstnej kosti s dobou liečenia a sťaženia obvyklého spôsobu života v trvaní do 6 týždňov, čím obvinený porušil dôležitú povinnosť uloženú mu ako osobe, ktorá vedie psa ustanovením § 4 ods. 1 zákonom č. 282/2002 Z. z., ktorým sa upravujú niektoré podmienky držania psov, spočívajúcu v povinnosti predchádzať tomu, aby pes útočil, alebo iným spôsobom ohrozoval človeka alebo zvieratá.

Za to bol obžalovanému C. Y. podľa § 158, § 60 ods.1, ods.2, § 38 ods.2 Tr.zák. uložený peňažný trest vo výške 400,- (štyristo) EUR.

Podľa § 57 ods. 3 Tr. zák. súd pre prípad, že by výkon peňažného trestu mohol byť úmyselne zmarený ustanovil náhradný trest odňatia slobody v trvaní 1 (jedného) mesiaca.

Podľa § 287 ods. 1 Tr. por. súd zaviazal obžalovaného, aby poškodenej N. M., T. X. X. XXXX, U. H. Y., I. X uhradil škodu - bolestné vo výške 1.145,- (tisícstoštyridsaťpäť) EUR.

Podľa § 288 ods. 2 Tr. por. súd poškodenú N. M., T. X. X. XXXX, U. H. Y., I. X so zvyškom nároku na náhradu škody čo sa týka spoločenského uplatnenia a náhrady trov právneho zastúpenia odkázal na civilný proces.

Proti tomuto rozsudku v zákonom stanovenej lehote podal odvolanie obžalovaný C. Y. a poškodená N. M..

V písomných dôvodoch podaného odvolania obžalovaný C. Y. uviedol, že napadnutý rozsudok Okresného súdu Košice I trpí vadami, a preto je nutné ho zrušiť a vo veci opätovne rozhodnúť. Okresný súd sa nevysporiadal so všetkými okolnosťami významnými pre rozhodnutie. Napadnutý rozsudok nie je vecne správny. Skutočný priebeh udalostí nekorešponduje s opisom v napadnutom rozsudku, na základe čoho došlo k nesprávnemu právnemu posúdeniu.

Podľa ustanovenia § 2 ods. 10 Trestného poriadku „Orgány činné v trestnom konaní postupujú tak, aby bol zistený skutkový stav vecí, o ktorom nie sú dôvodné pochybnosti a to v rozsahu nevyhnutnom na ich rozhodnutie. Dôkazy obstarávajú z úradnej povinnosti. Právo obstarávať dôkazy majú aj strany. Orgány činné v trestnom konaní s rovnakou starostlivosťou objasňujú okolnosti svedčiace proti obžalovanému, ako aj okolnosti, ktoré svedčia v jeho prospech a v oboch smeroch vykonávajú dôkazy tak, aby umožnili súdu spravodlivé rozhodnutie.“

Už v prípravnom konaní orgány činné v trestnom konaní objasňovali iba okolnosti svedčiace proti obžalovanému C. Y., neobjasňovali však a nezaoberali sa okolnosťami svedčiacimi v jeho prospech a v oboch smeroch nevykonali dôkazy tak, aby umožnili súdu spravodlivé rozhodnutie a v tomto pokračoval aj prvostupňový súd. Orgány činné v trestnom konaní, Odbor poriadkovej polície, Obvodné oddelenie Policajného zboru Ľ. akceptovali zmenu výpovede poškodenej N. M. dňa 21.2.2019, ktorá sa diametrálne a podstatným spôsobom odlišovala od jej prvej výpovede zo dňa 16.2.2019. Zmenu výpovede poškodenej odôvodnila „odstupom času“ pričom išlo iba o časové rozpätie päť dní a skutočnosťou, že bola poškodená v šoku, pričom skutok sa stal dňa 9.2.2019, nie v deň jej výpovede, preto argumenty poškodenej považujeme za účelové. Poukazuje na jednotlivé výpovede poškodenej, ktoré sa odlišujú v opise, akým spôsobom poškodenej bránila svojho psa. Uvádzané rozpory neboli odstránené ani prvostupňovým súdom.

Obhajoba považuje výpoveď poškodenej zo dňa 16.2.2019 za pravdivú. Poškodenej uviedla, že sa snažila svojho psa oddeliť od psa obžalovaného, ale v tom jej bránil pes obžalovaného. Poškodenej zovrela nohami útočiaceho psa a ľavou rukou ho bila po papuli. Následne poškodenej chcela útočiacemu psovi otvoriť papuľu a vyslobodiť svojho psa, čo sa jej aj podarilo no následne sa pes zahryzol do jej pravej ruky. Poškodenej útok na psa obžalovaného malo za následok vystupňovanie agresivity psa obžalovaného, ktorý bránil seba a svojho majiteľa - obžalovaného. Uvádzané závery znaleckého posudku popisujúce zranenia poškodenej, ktoré zodpovedajú popisu poškodenej a ktoré vznikli uhryznutím psa, nemali byť vyhodnotené v neprospech obžalovaného. Zranenia, ktoré poškodenej utrpela vznikli uhryznutím psa a neboli spôsobené konaním obžalovaného, ale nezodpovednosťou samotnej poškodenej. Zranenie ruky si zapríčinila svojím nerozvážnym a nezodpovedným správaním. Bola to práve poškodenej, ktorá porušila ustanovenia Zákona č. 282/2002 Z. z. ktorým sa upravujú niektoré podmienky držania psov. Nestotožňuje ani s výrokom o povinnosti nahradiť poškodenej škodu z titulu bolestného v sume 1.145,- EUR vyčíslené znalcom v znaleckom posudku. Čo sa týka uplatneného nároku na náhradu škody z titulu spoločenského uplatnenia a náhrady trov právneho zastúpenia, okresný súd podľa § 288 ods. 2 Tr. por. poškodenú odkázal na civilný proces.

Vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti obžalovaný navrhol, aby odvolací súd napadnutý rozsudok zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na opätovné konanie a rozhodnutie, resp. aby odvolací súd v zmysle ustanovenia § 322 ods. 3 Trestného poriadku sám rozhodol a obžalovaného spod obžaloby prokurátora oslobodil z dôvodu, že vykonaným dokazovaním nebolo jednoznačne a nespochybniteľne preukázané, že obžalovaný svojím konaním naplnil pojmové znaky prečinu ublíženia na zdraví podľa § 158 Trestného zákona tak po objektívnej, ako aj subjektívnej stránke.

Z podaného odvolania poškodenej N. M. odôvodneného prostredníctvom splnomocnenca poškodenej vyplýva, že s rozhodnutím prvostupňového súdu sa nemožno stotožniť z nasledovných dôvodov. V predmetnom konaní, bolo preukázané, že škodu spôsobil obžalovaný z nedbanlivosti. Prvostupňový súd mal obžalovaného zaviazat' k povinnosti nahradiť škodu nie len z titulu bolestného, ale z titulu sťažného spoločenského uplatnenia. Konajúci súd nijakým spôsobom neodôvodnil, čo má na mysli pod pojmom „rozpor s niektorými tvrdeniami poškodenej“ iba to skonštatoval, bližšie svoje úvahy neodôvodnil, čo má za následok nepreskúmateľnosť rozhodnutia. Poukazuje, že na uplatnenie sťažného spoločenského uplatnenia je potrebný lekársky posudok, v ktorom posudzujúci lekár určí podľa sadzieb bodového hodnotenia klasifikáciu poškodenia na zdraví. Výška bodového ohodnotenia nie je právnou otázkou, ale výlučne odbornou otázkou v príslušnom odbore. Znalec je viazaný bodovým

ohodnotením na základe príloh uvedených v zákone č. 437/2004 Z.z. o náhrade za bolesť a o náhrade za sťaženie spoločenského uplatnenia, ktoré sú vyhodnotením zdravotného poškodenia v zmysle lekárskeho posúdenia. V lekárskom posudku bola ustálená predmetná hodnota, a preto výška sťaženia spoločenského uplatnenia nie je sporná.

Podľa § 5 ods. 1 zákona 437/2004 Z.z. „pri určení výšky náhrady za bolesť a určení výšky náhrady za sťaženie spoločenského uplatnenia sa vychádza z celkového počtu bodov, ktorým sa bolesť aj SSU ohodnotilo v lekárskom (znaleckom) posudku“. Za rok 2020 predstavuje 2% z priemernej mesačnej mzdy hodnotu 21,84 EUR. Počet bodov vyčíslených posudzujúcim lekárom predstavuje 510 bodov, čo v peňažnom vyčíslení predstavuje sumu 11.138,40 EUR.

V zmysle vyššie uvedeného poškodená navrhla, aby odvolací súd zrušil výrok o náhrade škody a rozhodol tak, že súd uloží obžalovanému v odsudzujúcom rozsudku povinnosť uhradiť poškodenej škodu z titulu bolestného vo výške 1.142,- EUR a titulom sťaženia spoločenského uplatnenia vo výške 11.139,- EUR a trov právneho zastúpenia vo výške 1.787,56 EUR.

Na podklade takto podaných odvolaní odvolací súd v zmysle ustanovenia § 317 ods. 1 Tr. por. preskúmal zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, proti ktorým odvolatelia podali odvolanie, ako aj správnosť postupu konania, ktoré im predchádzalo a zistil, že odvolanie obžalovaného a poškodenej nie je dôvodné.

V konaní, ktoré predchádzalo napadnutému rozsudku postupoval okresný súd v súlade s ustanoveniami Trestného poriadku a vykonal na hlavnom pojednávaní všetky potrebné dôkazy, majúce význam pre rozhodnutie o vine a treste, tieto dôkazy vyhodnotil v súlade s ustanovením § 2 ods. 12 Tr. por. a dospel tak ku správny skutkový a právny záverom.

V odôvodnení napadnutého rozsudku v súlade s ustanovením § 168 ods. 1 Tr. por. okresný súd jasne a zreteľne vyložil, ktoré skutočnosti vzal za dokázané, o ktoré dôkazy oprel svoje skutkové zistenia a akými úvahami sa spravoval pri hodnotení vykonaných dôkazov, pričom sa dôsledne zaoberal aj obhajobou obžalovaného.

Krajský súd si v celom rozsahu osvojil správne a zákonné odôvodnenie napadnutého rozsudku, nemal žiadne pochybnosti o závere okresného súdu, že obžalovaný sa dopustil konania tak, ako je to uvedené vo výrokovej časti napadnutého rozsudku a keďže sa so závermi okresného súdu stotožňuje, tak na ne ako na správne a zákonné v podrobnostiach poukazuje.

Krajský súd v prvom rade poukazuje na judikatúru Ústavného súdu Slovenskej republiky, v zmysle ktorej rozhodnutie okresného súdu a krajského súdu tvoria jeden celok (I. ÚS 141/04) a v zmysle tohto právneho názoru krajský súd tak v stručnosti poukazuje na zistený skutkový stav a na právny rozbor a právny záver okresného súdu o vine obžalovaného.

Okresný súd na hlavnom pojednávaní vykonal rozsiahle dokazovanie a podľa názoru krajského súdu vykonané dôkazy jednotlivo a v ich vzájomnom súhrne správne a zákonne odôvodnil a v tomto smere krajský súd nezistil žiadne pochybenie zo strany okresného súdu.

Okresný súd v napadnutom rozsudku veľmi podrobne rozviedol, z akých usvedčujúcich výpovedí a znaleckého posudku vychádzal a dospel k záveru, že skutok sa stal a že ho spáchal obžalovaný tak, ako to okresný súd uviedol vo výrokovej časti napadnutého rozsudku.

Aj krajský súd si osvojil závery okresného súdu a tu poukazuje na samotnú výpoveď obžalovaného ako v prípravnom konaní, tak aj na hlavnom pojednávaní, ktoré okresný súd v napadnutom rozsudku podrobne rozviedol. Z vykonaného dokazovania vyplýva, že obžalovaný C. Y. porušil dôležitú povinnosť vyplývajúcu z ustanovenia § 4 ods. 1 zákona č. 282/2002 Z. z., ktorým sa upravujú niektoré podmienky držania psov.

Okresný súd na hlavnom pojednávaní vykonal dokazovanie a dôsledne sa zaoberal obhajobou obžalovaného, ktorý popieral spáchanie skutku v podstate v tom smere, že jeho pes nezaútočil na psa poškodenej ale naopak, bol to pes poškodenej, ktorý zaútočil na psa obžalovaného. Zranenia, ktoré

poškodená utrpela si spôsobila svojím zavinením a to tým, že rukou bila psa obžalovaného po hlave, čo vyústilo do jej uhryznutia.

Z dikcie ustanovenia § 4 ods. 1 zákona č. 282/2002 Z. z. vyplýva, že vodiť psa mimo chovného priestoru alebo zariadenia na chov môže len osoba, ktorá je fyzicky a psychicky spôsobilá a schopná ho ovládať v každej situácii, pričom je povinná predchádzať tomu, aby pes útočil alebo iným spôsobom ohrozoval človeka alebo zvieratá a zabraňovať vzniku škôd na majetku, prírode a životnom prostredí, ktoré by pes mohol spôsobiť.

Podľa ods. 2 citovaného zákona vodiť nebezpečného psa mimo chovného priestoru alebo zariadenia na chov môže len osoba, ktorá je plne spôsobilá na právne úkony. Na verejnom priestranstve musí mať nebezpečný pes nasadený náhubok.

Podľa ods. 3 citovaného zákona za psa vždy zodpovedá držiteľ psa alebo osoba, ktorá psa vedie alebo nad psom vykonáva dohľad.

Nebezpečným psom sa podľa § 2 ods. 1 písm. b) zákona č. 282/2002 Z. z. sa rozumie každý pes, ktorý pohrýzol alebo poranil človeka bez toho, aby bol sám napadnutý alebo vyprovokovaný, ak sa nepoužil v nutnej obrane alebo v krajnej núdzi.

Okresný súd vykonal na hlavnom pojednávaní znalecké dokazovanie znalcom z odboru Zdravotníctvo a farmácia, odvetvie Chirurgia - traumatológia I.. F.T. G., C., so závermi ktorého sa krajský súd stotožňuje a to v rozsahu konštatovaných zranení, určenia bodového ohodnotenia, vrátane záveru, že u poškodenej nebol závažným spôsobom narušený obvyklý spôsob života.

Z týchto dôvodov preto krajský súd neakceptoval obhajobu obžalovaného a to aj z dôvodu, že to bol pes obžalovaného, ktorý nepochybne spôsobil zranenia poškodenej. Podstatnou skutočnosťou pre vyvodenie trestnoprávnej zodpovednosti majiteľa psa je zabezpečiť také opatrenia, ktoré vylúčia akúkoľvek možnosť psa zaútočiť (ohroziť) na inú osobu alebo zviera.

Okresný súd veľmi podrobne vykonal dokazovanie aj k spôsobenému následku a to ujme na zdraví poškodenej a aj podľa názoru krajského súdu bez akýchkoľvek pochybností bolo preukázané, že konanie obžalovaného jednoznačne preukazuje, že túto svoju povinnosť nesplnil a došlo k útoku jeho psa na psa poškodenej, ako aj na samotnú poškodenú.

Uložený peňažný trest vo výške 400,- (štyristo) EUR je aj podľa názoru krajského súdu dostatočný, a to z hľadiska tak individuálnej, ako aj generálnej prevencie.

V prípade, že by výkon peňažného trestu mohol byť úmyselne zmarený v súlade so zákonom je ak výrok, ktorým okresný súd podľa § 57 ods.3 Tr.zák. ustanovil náhradný trest odňatia slobody v trvaní 1 (jedného) mesiaca.

Nezistiac žiadne pochybenie okresného súdu ani vo vzťahu k výroku o náhrade spôsobenej škody, krajský súd postupom podľa § 319 Tr. por. odvolanie obžalovaného C. Y. a poškodenej N. M. ako nedôvodné zamietol.

To boli dôvody, pre ktoré krajský súd rozhodol v zmysle výrokovej časti tohto rozhodnutia.

Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom krajského súdu jednohlasne.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu ďalší riadny opravný prostriedok nie je prípustný.